

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Glostrup – Dania) – postępowanie karne przeciwko Canal Digital Danmark A/S

(Sprawa C-611/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuły 6 i 7 — Reklama dotycząca abonamentu telewizji satelitarnej — Cena abonamentu obejmująca, poza miesięczną opłatą abonamentową, półroczną opłatę za kartę niezbędną do odkodowania programów — Wysokość opłaty półrocznej pominięta lub przedstawiona w sposób mniej widoczny w porównaniu z wysokością opłaty miesięcznej — Działanie wprowadzające w błąd — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Transpozycja przepisu dyrektywy przewidziana wyłącznie w pracach przygotowawczych dotyczących ustawy krajowej dokonującej transpozycji, a nie w samym tekście tej ustawy)

(2017/C 006/09)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Retten i Glostrup

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Canal Digital Danmark A/S

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 i 3 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że aby ocenić, czy praktyka handlowa powinna zostać uznana za zaniechanie wprowadzające w błąd, trzeba wziąć pod uwagę kontekst, w jaki owa praktyka się wpisuje, a w szczególności ograniczenia właściwe dla środka przekazu stosowanego dla danej praktyki handlowej, ograniczenia przestrzenne lub czasowe, jakie ów środek przekazu nakłada, jak również wszelkie środki podjęte przez przedsiębiorcę w celu udostępnienia informacji konsumentom w inny sposób, nawet jeśli taki wymóg nie wynika wyraźnie z brzmienia rozpatrywanych uregulowań krajowych.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29 powinien być interpretowany w ten sposób, że praktykę handlową polegającą na dzieleniu ceny produktu na szereg elementów i na podkreśleniu jednego z nich należy uznać za wprowadzającą w błąd, jeśli praktyka ta może, po pierwsze, doprowadzić do powstania po stronie przeciętnego konsumenta błędnego wrażenia, że zaproponowana mu cena jest korzystna, a po drugie, skłonić go do podjęcia decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, co powinien sprawdzić sąd odsyłający, uwzględniając wszystkie istotne okoliczności sprawy w postępowaniu głównym. Jednakże ograniczenia czasowe, którym mogą podlegać niektóre środki przekazu, takie jak telewizyjne spoty reklamowe, nie mogą zostać uwzględnione przy ocenie, czy praktyka handlowa wprowadza w błąd w świetle art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że jeśli przedsiębiorca zadecyduje o skalkulowaniu ceny za abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno opłatę miesięczną, jak i opłatę półroczną, taką praktykę należy uznać za zaniechanie wprowadzające w błąd w przypadku, gdy miesięczna cena abonamentu jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, zaś informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób, o ile takie zaniechanie powoduje podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, co powinien ustalić sąd odsyłający z uwzględnieniem ograniczeń właściwych dla stosowanego środka przekazu, charakteru i cech produktu, jak również innych środków, które przedsiębiorca rzeczywiście podjął, aby udostępnić konsumentowi istotne informacje dotyczące produktu.

- 4) Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że zawiera on wyczerpujące wyliczenie istotnych informacji, które powinny znaleźć się w zaproszeniu do dokonania zakupu. Sąd krajowy powinien ocenić, czy dany przedsiębiorca spełnił ciążący na nim obowiązek udzielenia informacji, uwzględniając charakter i cechy produktu, a także środek przekazu, jaki został wykorzystany w celu złożenia zaproszenia do dokonania zakupu, oraz informacje uzupełniające, które przedsiębiorca ewentualnie dostarczył. Fakt, iż przedsiębiorca dostarczył w zaproszeniu do dokonania zakupu wszystkie informacje wymienione w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy, nie wyklucza możliwości uznania tego zaproszenia za wprowadzającą w błąd praktykę handlową w rozumieniu art. 6 ust. 1 lub art. 7 ust. 2 rzeczony dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited

(Sprawa C-613/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Właściwość Trybunału — Pojęcie „przepisu prawa Unii” — Dyrektywa 89/106/EWG — Zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych — Norma przyjęta przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Publikacja normy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Norma zharmonizowana EN 13242:2002 — Norma krajowa wdrażająca normę zharmonizowaną EN 13242:2002 — Spory dotyczące umów między jednostkami — Metoda stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z normą krajową transponującą normę zharmonizowaną — Data stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z tą normą — Dyrektywa 98/34/WE — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Zakres stosowania]

(2017/C 006/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: James Elliott Construction Limited

Strona pozwana: Irish Asphalt Limited

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE akapit pierwszy należy interpretować w ten sposób, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do dokonywania w trybie prejudycjalnym wykładni normy zharmonizowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, zmienionej dyrektywą Rady 93/68/EWG z dnia 22 lipca 1993 r., do której odniesienia zostały opublikowane przez Komisję Europejską w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C.
- 2) Normę zharmonizowaną EN 13242:2002, zatytułowaną „Kruszywa do niezwiązanych i związanych hydraulicznie materiałów stosowanych w obiektach budowlanych i budownictwie drogowym” należy interpretować w ten sposób, iż nie jest ona wiążąca dla sądu krajowego, przed którym zawiśnie spór dotyczący wykonania umowy prawa prywatnego, zobowiązującej jedną ze stron do dostarczenia wyrobu zgodnego z normą krajową wdrażającą normę zharmonizowaną, czy to w odniesieniu do sposobu wykazania zgodności tego wyrobu z umowną specyfikacją, czy do chwili, w której zgodność tego wyrobu należy wykazać.